

Cartes

Agraïment

Francesc González Allén. Palafrugell.

Amb aquest escrit vull agrair el tracte i l'atenció rebuda cap al nostre estimat familiar Vicente González, al servei d'urologia, als infermers i infermeres de la quarta planta i al servei d'urgències de l'hospital de Palamós i també a la doctora del Gent Gran de Palamós.

A més, estem especialment agraïts al Dr. Dídac Ettinghausen i als infermers Óscar i Eva del CAP de Palafrugell, per la seva dedicació i professionalitat i també pels ànims rebuts en aquests moments tan difícils.

Adéu, mar

Joan Pi i Ventós. Girona.

Un veí i pescador de sa Riera, amb prosa de sensibilitat empordanesa, em tenia preparada una sorpresa d'aquelles que t'arriben ben dins: «Si tu véns a sa Riera, platja d'un Begur preuat, veuràs una gran sorrera on abans hi havia mar. Quan tornis a sa Riera, de segur que tu ho faràs, du-te'n un saquet de sorra per ajudar el nostre mar. Pensa que la nostra cala en pocs anys serà passat on hi podíem banyar-nos, quan s'hi recreava el mar. No tan sols sentim angoixa d'un entorn molt recordat. És penós d'ullar la sorra que s'endrapa el nostre mar. I un final de comiat: Adéu, mar!».

Mar, mar i mar. Patrimoni de tots. Sols ens queda el raig de l'esperança que, sospesant el gran estrall que provoca l'acumulació degradant de sorra a una de les cales emblemàtiques de la Costa Brava, hi posi prompte remei. Només cal actuar d'acord amb els estudis científics que existeixen i són coneguts.

La tapadora

Àngela Ferrer i Mató. girona.

Vaig llegir ja fa temps un llibre molt interessant titulat La tapadora, d'en John Grisham, i donats els últims aconteixements que han passat a la nostra «pell de brau» penso que estem en una situació semblant a la presentada en la novel·la. En poques paraules explicaré el centre de l'argument i a veure si penseu com jo. Es tracta d'un gran i prestigiós despatx d'advocats que paguen molt bé els joves advocats que contracten encara que han de treballar moltes hores però el seu estatus és immillorable. Què passa? Que les accions que han de portar a terme són il·legals però ben camuflades omplen les butxaques dels que no fan res però viuen a cor què vols. O sigui unes activitats senzilles en aparença tapen fets delictius d'uns personatges que sempre són a l'ombra. Ara que surten corrupteles a tort i a dret, no són una tapadora dels que amb cara de voler acabar amb la corrupció el que fan és ni més ni menys que intentar amagar els seus molt més grans pecats? I alhora no penseu que posen cortines de fum atacant Catalunya i prohibint el que no és prohibible per la mateixa raó? A més són tan rucs que no veuen que qui no pensava anar a votar ara ho farà? La millor manera d'aconseguir un objectiu és prohibir-lo i ho sé jo amb l'experiència de professora.

Voldria una vareta màgica per descobrir què s'amaga darrere tanta «neteja» feta a correuita i assegurar-me que tot plegat no és com a la novel·la una cortina per salvar-se la pell els veritables culpables de tot plegat.

Estornells a Salt

Fernando Fernández Tello. salt.

Els animals en general, i els ocells en particular, quan se senten amenaçats per altres animals o per l'home, aprenen i s'adapten a nous hàbitats. Durant diverses dècades, hem vist com milers d'estornells es van instal·lar a la plaça Poeta Marquina de Girona. Fins i tot, el vol de les enormes bandades d'estornells van constituir una curiosa estampa als estius i tardors gironines. Es concentraven i expandien pel cel; canviaven la direcció del seu vol, fins que es van convertir en un greu problema de brutícia i de soroll per a la ciutat. Centenars de cotxes rebien les cagades dels animals. El soroll es feia molest. Els ciutadans no podien seure als parcs i carrers amb plàtans. Després de moltes queixes, l'Ajuntament va haver d'adoptar mesures contundents per a la seva eradicació.

Doncs bé. Aquest estiu, a Salt, als plàtans que hi ha al costat del col·legi del Veïnat, s'han assentat de cop tal quantitat d'estornells que presagien aquest canvi i adaptació a un nou hàbitat. Si aquest fenomen no s'aborda amb rapidesa, probablement Salt patirà el mateix problema que va tenir Girona.

Problema, reacció, solució

Lluís Vilà. la bisbal d'empordà.

Crear problemes, provocar reaccions i trobar solucions, és una de les regles de tres més antigues del món. Qui crea el problema encén la reacció de la indignació per després apagar-la amb una solució que el converteix en salvador; és una estratègia històricament emprada per organitzar tota mena de conspiracions que amb posterioritat són banalitzades per successives desinformacions provinents dels mateixos creadors del problema inicial de l'equació: problema/reacció/solució. És un fet realment rocambolesc, no obstant això, la història està farcida d'aquests fets mai relatats explícitament en els seus textos excepte que el lector o estudiant d'història sàpiga esbrinar-los i interpretar-los entre línies amb bona agudesia deductiva i intuïció. D'aquí ve l'expressió que la història sempre l'escriuen els vencedors. El joc d'embolics i l'algaravia en què viu l'Estat espanyol deu tenir molt a veure amb l'equació esmentada. Cal desvincular-se un pèl de les versions oficials per ser capaços de captar l'essència de les coses que la realitat falsejada pretén ocultar.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/11/05/cartes/695631.html?utm_source=rss